

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af de midlertidige hastighedsgrænser.

[Af Thorndahl (FP) m. fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 33. Fremsat 11 80)/5/11 80).

Formanden:

Som tidligere meddelt udgår dette punkt af dagsordenen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til lov om opsparingsfremme.

[Af Hagen Hagensen (KF) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 37. Fremsat 17/10 80).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):**

Det er jo efterhånden almindeligt, at vi får genfremsættelser på skattelovsområdet, og her præsenteres vi så for en genfremsættelse af det konservative folkepartis lovforslag fra sidste samling om opsparingsfremme.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på forslaget. Formålet er jo, som det siges i forslaget, at fremme den private opsparring, og hvad angår det formål, gav jeg sidste gang udtryk for, at det vel var tvivlsomt, om en ordning som den foreslåede ville resultere i, at opsparingsniveauet i samfundet rent faktisk blev forøget væsentligt. Dette synspunkt er begrundet i en formodning om, at de personer, som umiddelbart vil benytte sig af ordningen, er personer, som allerede råder over en opsparring, og som herefter blot overfører beløb til de særlige opsparingsfremmekonti.

Endvidere fremhævede jeg, at den præsterede opsparring med tilskrevne skattefrie ren-

ter efter bindingsperiodens udløb nok ville blive bundet igen og derved på ny give ret til skattefrie renteindtægter, uden at der herved kunne siges at være præsteret nogen ny opsparring.

Lovforslaget vil endvidere medføre en skæv fordeling af skattebyrden som følge af, at skatteprogressionen af to grunde vil gøre en sådan skattespareordning mest fordelagtig for personer med høje indkomster, for det første fordi disse persongrupper vil have størst mulighed for at opspare maksimumsbeløbet, og for det andet fordi skattelettelsen af renteindtægten bliver des større, jo højere marginalbeskatningen er. Omvendt vil personer med små indkomster have sværere ved at præstere en opsparring i det hele taget, og derudover vil de få en væsentlig mindre skattefordel ved den skattefrie forrentning.

Regeringen kan derfor fortsat ikke medvirke til gennemførelsen af et forslag som det foreliggende.

Ervin Jensen (S):

Det foreliggende forslag om skattebegunstigelse for pensioner, som spares op på en såkaldt opsparingsfremmekonto, er en genfremsættelse af et tilsvarende forslag fra sidste samling. Den sidste debat her i salen om det pågældende forslag havde vi den 29. april i år. Dengang var der kun begrænset tilslutning til det konservative forslag, og der er vel ingen grund til at tro, at synspunkterne har ændret sig siden.

Forslaget bygger efter vor opfattelse på den fejlagtige antagelse, at man kan fremme nettoopsparingen væsentligt ved at give folk en skattefordel. En gennemførelse af forslaget vil betyde en fordel for de befolkningsgrupper, som har råd til at foretage opsparring enten i kraft af en stor disponibel indkomst eller ved at flytte rundt på eksisterende formuer fra forskellige konti. Man fremmer således en fortsat hård beskatning, næsten en bruttobeskatning, af de laveste indkomster, mens de, der har de højeste indkomster, får endnu en mulighed for at nedbringe deres skattepligtige indkomster og dermed også deres skat. I en tid, hvor vi alle må indstille os på en reallønstilbagegang, virker forslaget derfor ikke særlig socialt afbalanceret.

[Ervin Jensen]

Vi kan derfor ikke medvirke til forslaget gennemførelse og opfatter heller ikke forslaget som noget alternativ til en forbrugsbegrænsning gennem en forøgelse af husholdningernes beskatning, således som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget. Derimod medvirker forslaget til en udvidelse af de skattetekniske muligheder, som vi ønsker at begrænse. Vi må derfor afvise det foreliggende forslag.

Ivar Hansen (V):

Når man hører ministerens tale og den tale, som socialdemokratiets ordfører holder, kommer man næsten uvilkårligt til at tænke på en person, som engang udtrykte stor utilfredshed med, at når det regnede, faldt der sædvanligvis mere regn på den mand, der havde meget jord, end på den mand, der havde lidt jord. Det synspunkt kan man naturligvis have, altså at et forslag om privat opsparingsfremme har den virkning, at de, der tjener lidt mere, har større mulighed for at spare op end de, der tjener lidt mindre. Det er en filosofi, man kan have, og den fører selvfølgelig til, som vi også har set gang på gang, at forslag af denne art bliver mødt med modstand.

Det må vi selvfølgelig tage til efterretning. Det er ikke noget nyt, at socialdemokratiske ministre og socialdemokratiske ordførere siger således om lovforslag til fremme af den private opsparing.

Socialdemokratiet kan ikke lide privat opsparing. Det er tydeligt, at den socialdemokratiske regering og socialdemokratiet har den opfattelse, at man hellere ser, at opsparingen i samfundet finder sted via de offentlige kasser som led i en større anlagt fordelingspolitisk kurs. Det er jo gammelkendte synspunkter, og det er også det svar, der er blevet givet fra socialdemokratiets side ved tidligere lejligheder.

Vi har før set det forslag, der her bliver behandlet; vi har før sagt, at vi er positivt indstillet. Vi mener, at ethvert forslag, der kan bidrage til at fremme den private opsparing, bør modtages med tilfredshed her i folketinget, og vi vil absolut gå ind i en positiv behandling af det lovforslag, der ligger her, ud fra den overordnede betragtning, at ethvert forslag, der kan bidrage til at fremme den private opsparing og kapitaldannelse her

i landet, bør modtages positivt af folketinget og også af venstre.

Glistrup (FP):

I en kold og mørk tid kan det nok få julestjernerne til at blomstre i øjnene på én, når man sidder og læser sådan et lovforslag som det, de konservative her har fremsat. Der er da ingen tvivl om, at vedtagelse af det vil føre til en økonomisk lindring i mange hjem rundt omkring – og en hårdt tiltrængt økonomisk lindring.

Hvis det var, som hr. Ivar Hansen sagde, at det ville fremme opsparingen i samfundet, er der også meget, der kan tale for, at det var fornuftigt at stemme for det konservative lovforslag. Men desværre viser de undersøgelser, der er blevet foretaget, senest lektor Ole Zacchis store undersøgelse, at der er en meget stor grund til at frygte, at et forslag af denne type overhovedet ikke vil øge opsparingen en døjt i samfundet. Det vil forvride opsparingen, idet opsparingen bliver ført over til disse specielle pengeinstitutkonti, som de konservative i særlig grad vil begunstige ved dette lovforslag, og så vil det svække opsparingen i aktier og obligationer nogenlunde tilsvarende. Nogen særlig opsparingsfremmende effekt har forslaget altså ikke.

Men det har selvfølgelig den effekt, at skattetrykket alt taget i betragtning bliver mindre, og er der noget, som det danske samfund har brug for, når vi skal have »go« i udviklingen, er det jo at få dette skattetryk sat ganske betragteligt ned. Vi må bare realistisk erkende, når vi skal overveje, hvordan vi skal nedsætte skattetrykket, at det ikke er sådan, at vi har midler til rådighed, så vi simpelt hen nu kan fjerne alle skatter fra den ene dag til den anden.

Den udgiftspolitik, som føres, og som vi skal debattere her i løbet af en halv snes dage i forbindelse med finansloven, indebærer jo, at der er et enormt »bagslæb« for skatterne i forhold til det, som de offentlige udgifter andrager. Derfor skal man være meget, meget forsigtig, så længe man holder de offentlige udgifter oppe på et så højt niveau, med at finde frem til, hvor man kan tillade sig at lette skatterne.

Efter fremskridtspartiets vurdering er fordelene ved netop at vælge det område, som

[Glistrup]

de konservative her har valgt, ikke så betydelige, at de overskrider tærsklen for, hvor man bør sætte ind med skattelettelser. Det er helt oplagt, at den familie, som sidder i vanskelige forhold, er ramt af sygdom, er ramt af besværligheder af den ene eller den anden art, får meget, meget svært ved at opnå fordele sammenlignet med den familie, der i og for sig ikke er så hårdt ramt af de triste samfundøkonomiske forhold, under hvilke vi lever.

Derfor vil vi selvfølgelig med interesse gå ind i analysen af lovforslagets virkninger provenumæssigt, beskæftigelsesmæssigt, betalingsbalancemæssigt o. lign. i udvalget, men vi skulle blive meget overraskede, om ministeren vil sende udvalget sådanne oplysninger som svar på de spørgsmål, vi vil stille ham, at det kan blive til andet end et nej fra fremskridtspartiets side til dette lovforslag.

Rahbæk Møller (SF):

Socialistisk folkeparti kan ikke medvirke til gennemførelse af dette lovforslag. Angående begrundelsen skal vi henvise til vores begrundelse ved andre lejligheder, hvor dette og tilsvarende forslag har været til behandling.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Dette lovforslag fra de konservative handler, for at citere fra bemærkningerne, om almindelige indkomster, der har råd til at opspare indtil 30.000 kr. om året. Jeg vil egentlig gerne have sådan en almindelig indkomst.

Det radikale venstre kan ikke medvirke til at gennemføre lovforslaget. Det er allerede anvendt heroppe af andre, at det er meget tvivlsomt, om det vil have nogen som helst opsparingsfremmende virkning, om det ikke i meget høj grad bare vil blive sådan, at de, der i forvejen har nogle penge, overflytter dem til disse opsparingskonti, hvor de enten slet ikke beskattes af renterne eller kun beskattes delvis. Jeg tror ikke, det har nogen virkning i den retning, som det konservative folkeparti mener at det har.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg kan straks sige, at centrum-demokraterne giver tilslutning til det konservative lovforslag. Vi håber, at man under udvalgsar-

bejdet vil finde ud af noget i den retning i hvert fald.

Jeg kan sige, at siden 1973 har vi vist 3 eller 4 gange fremsat et forslag, der ligner dette noget. Vi har været inde på, at det skulle være af en stigende indkomst, der skulle opspares. Vi har derved villet undgå noget af det, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på: at man blot flyttede om på tingene.

De konservative var dengang så venlige at støtte tanken, da vi fremsatte vores forslag, og vi kan kvittere ved nu at støtte deres. Jeg tror, vi har det samme håb nu, som de konservative havde, da vores blev fremsat: at det skal give anledning til en debat, hvor man kommer ind på den fundamentale problemstilling: hvordan kan vi få folk til frivilligt at skære deres forbrug ned? For det sker jo ikke blot ved at tale om, at opsparingen skal forøges. Det fundamentale problem er: hvordan får vi folk til frivilligt at lade være med at bruge penge? I stedet for, at vi over skatter og afgifter skal tvinge dem til at lade være.

Ingen undtagen de mest fanatiske vil vel påstå, at der er nogen anden vej ud af valutavanskeligheder end at få folk til at lade være med at bruge så mange penge. På lang sigt er der andre muligheder, men på kort sigt er der kun den mulighed. Kan man få folk til frivilligt at lade være med at bruge penge, fordi man belønner dem for deres opsparing, så slipper vi for at forøge og forøge og forøge den skat, som ellers skal tage forbrugsmuligheden fra folk.

Derfor endnu en gang tilslutning til det konservative lovforslag.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg tør ikke sige, om dette lovforslag, hvis det gennemføres, på kort sigt vil øge opsparingen. Jeg har den opfattelse, som nogle allerede har givet udtryk for, at indestående beløb sandsynligvis vil blive overført her. Man må vel også sige, at salg af beskattede papirer kan komme ind i folks overvejelser, for at man kan få den begunstigelse, som her gives dem.

Når der så er gået 2 år – hvis jeg ellers har læst forslaget ret – kan man komme ind i den dejlige rotation. Så kan man tage ud og sætte ind og få en dejlig skattelettelser, og man kan få en masse penge sat i omløb, som

[Arne Bjerregaard]

er ganske ubeskattede – og dermed forøge forbruget.

I den givne situation kan man også stille det spørgsmål, om opsparing med den afmatning, vi nu har, er så ønskelig. Man må vel nok konstatere, at der bliver flere likvide midler, og det skyldes vel, at forbruget er afdæmpet. Om man skal bruge disse midler til at øge opsparingen eller afdæmpe forbruget, kan i alt fald være problematisk nok, når vi ad anden vej søger at stimulere forbruget, fordi afdæmpningen skaber en for stor arbejdsløshed på visse områder.

Generelt må vi dog sige fra kristeligt folkepartis side, at vi ikke er imod at lave opsparingsfremmende foranstaltninger. Vi mener bare, at de foranstaltninger, som man foreslår her, i al fald begunstiger en lille gruppe og er så favorable, at det er diskriminerende over for dem, der ikke har muligheder for at benytte ordningen.

Flygaard (DR):

Da et lignende lovforslag tidligere har været til behandling her i tinget, skal jeg først og fremmest henvise til de bemærkninger, jeg gjorde, da dette forslag sidst var til behandling. Retsforbundet kan ikke medvirke til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag.

Jeg vil gerne gøre et par enkelte bemærkninger. Den første bemærkning skal være til hr. Ivar Hansen, venstres ordfører, som forklarede noget om, at når man havde et større stykke jord, så var det naturligt, at det var en større mængde regn, der faldt på dette større stykke. Det er da meget rigtigt, men som lovforslaget er udformet, betyder det faktisk, at der falder forholdsvis mere på de store stykker end på de små. Derved får forslaget ud fra et socialt synspunkt en slagside, som retsforbundet ikke kan medvirke til.

Hr. Erhard Jakobsen gjorde nogle finanspolitiske betragtninger gældende omkring forbruget. Han mente, det var ønskeligt at få bremsset forbruget via opsparingsfremmende foranstaltninger. Jeg troede ellers, hr. Erhard Jakobsen var klar over, at når man gennemfører finanspolitiske foranstaltninger, så er der principielt en tendens til, at sådanne finanspolitiske foranstaltninger virker modsat på beskæftigelsen og betalingsbalancen.

Ud fra et samlet synspunkt eller som et bidrag til en løsning af Danmarks økonomiske problemer må et sådant forslag ikke anses for at være hensigtsmæssigt.

Retsforbundet kan ikke medvirke til gennemførelse af det foreliggende lovforslag.

Hagen Hagensen (KF):

Lad mig begynde med at sige, som ministeren pegede på det, at der er tale om en genfremsættelse. Der kan naturligvis være grund til at spørge: skal vi blive ved med at fremsætte forslag, når de ikke kommer igennem? Om et forslag som dette vil jeg sige, at det er nødvendigt at komme igen med det, for den private opsparing må og skal fremmes.

Ministeren pegede navnlig på skattefriheden for renterne, og at skattelettelsen ville være størst for de større indkomster. Nu vel, sådan som vores skattesystem er indrettet – vi hører til blandt dem, der synes, det var mere naturligt at have et proportionalsskattesystem; jeg skal senere komme med en enkelt bemærkning herom – må jeg sige: ja, naturligvis. Sådan er vores skattesystem, og det kan der ikke laves om på ved et forslag som dette. Det må naturligt også være sådan, at en større indkomst har en større evne til at spare op. Det skal være erkendt fuldt og helt.

Der tales om, hvorvidt det fremmer opsparingen, om det fremmer nettoopsparingen. Det tror jeg det gør, givetvis, for flere vil ønske at komme til at spare op. Der sker i hvert fald det væsentlige, at man får en binding af pengene i en vis periode, og det er simpelt hen et væsentligt gode.

Jeg takker for den tilslutning, der er givet fra venstres side. Hr. Ivar Hansen sagde, at ethvert forslag, der bidrager til fremme af den private opsparingsdannelse, må modtages i en positiv ånd. Det synes jeg da også der er grund til at gøre.

Jeg takker også for hr. Erhard Jakobsens bemærkninger. Han understregede, at det drejer sig om, hvordan vi får den frivillige opsparing i gang, således at man frivilligt får forbruget sat ned, i stedet for at man skal tage det ind over skatter og afgifter. Her går der en klar skillelinje. Der er for mig at se ikke spor tvivl om, at det, der bør fremmes, er, at den enkelte får råderet over så meget som muligt af det, hun eller han tjener og

[Hagen Hagensen]

har, fremfor at det skal være det offentlige, der inddrager pengene til forvaltning, for at de igen kan falde ned på omtrent de samme personer. På den måde kommer der færre penge tilbage end dem, man afgav, alene fordi forvaltningen koster ganske mange penge.

Jeg kan ikke takke de øvrige partier for tilslutning. Hr. Bernhard Baunsgaard citerede fra bemærkningerne, så man fik det indtryk, at der stod, at man med en almindelig indkomst havde råd til at spare 30.000 kr. Det står der ikke. Der står, at ordningen henviser sig til almindelige indkomster. Vi har sat en overgrænse på 30.000 kr., som det naturligvis erkendes – som jeg sagde det før – at den med den mindre indkomst vel næppe evner at spare op. Men der er da ikke spor tvivl om, at også den, der sparer op af den mindre indkomst, får gavn af skattefriheden for renter op til en vis overgrænse.

Man kan naturligvis drøfte, om ordningen vil give en nettoopsparing eller den alene betyder en binding. Hr. Arne Bjerregaard var inde på betragtninger herom og nævnte også i den forbindelse, at det egentlig var et spørgsmål, om det overhovedet var ønskeligt med en opsparing under en afmatningsperiode. Ja, så sandelig er det det, for det drejer sig om, at vi får erhvervslivet i gang på ny, og det kommer kun i gang på ny gennem en privat opsparing.

Hr. Arne Bjerregaard sagde også, at forslaget begunstigede en lille gruppe. Det er jo ikke sandt, for der er mulighed for at indskyde ganske små beløb, og der er mulighed for at indskyde nogle større beløb. De, der indskyder de små beløb, får også fordel deraf i forhold til beløbet, de har indskudt.

Om hr. Flygaards bemærkninger, som ikke så meget var rettet til mig, skal jeg blot sige: ja, forholdsmæssigt regner det mere på et større stykke jord – overført: der kommer forholdsmæssigt mere ud af det for den med den store indkomst. Det er rigtigt, sådan som vores skattesystem er, men hr. Flygaard og jeg er jo enige om at ønske, at proportionalbeskatningen bliver gennemført så højt op som muligt, vel egentlig helst helt til tops, og så vil den betragtning jo ganske falde bort.

Jeg vil til slut sige, at vil man målet, så må man også ville de midler, der skal til. Forbruget bliver begrænset, når der finder en opsparing sted, og en opsparing, der bindes, er af væsentlig betydning. Så kan man tale

om størrelsen. Vi er rede til at drøfte både størrelse og bindingsperiode og meget andet, men jeg synes, man måtte kunne samles om at gavne den opsparing, som vi har så hårdt brug for. Det gælder ikke blot, at det er opsparing som helhed for os alle sammen, der er behov for, det gælder også, at vi herved gavner den enkelte borger. Jeg tror og håber på, at vi under udvalgsbehandlingen denne gang kan nå et langt stykke videre, for den private opsparing trænger så sandelig til at blive fremmet til gavn for os alle.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Jeg har flere gange givet udtryk for det principielle synspunkt, at det måske ikke er hensigtsmæssigt at tage lange, indgående debatter om forslag, der er genfremsættelser, og hvor de principielle synspunkter klart er kommet frem. Men jeg synes alligevel, der ved denne lejlighed er fremsat nogle synspunkter, som jeg i hvert fald gerne vil give en kommentar med på vejen. Det gælder bl.a. de bemærkninger, som hr. Erhard Jakobsen gjorde.

En af de ting, der i hvert fald spiller en rolle samfundsøkonomisk, er, om der rent faktisk finder en opsparing sted, om man kan forestille sig, at forslaget har en sådan karakter, at det vil kalde ny kapital frem. Jeg vil gerne give folketinget den oplysning, som selvfølgelig også skal komme til udvalget, at vi i dag har en ganske udmærket oversigt over, hvordan kontiene fordeler sig i pengeinstitutterne. Vi har 320.000 konti her i landet på over 10.000 kr., som er under 12 måneders opsigelse. Der er omkring 22 mia kr. på disse konti sammenlagt. Der er ingen som helst tvivl om, at hvis man gennemfører en ordning som den her foreslåede, vil en betragtelig del af disse konti blive bundet. Man kan sige, at det er en fordel i sig selv, at de er bundet, men det synes jeg i og for sig kræver en lidt nærmere forklaring, for de er der altså stadig væk. Det er i hvert fald umiddelbart lidt svært at se den samfundsøkonomiske værdi i, at de bliver bundet.

Derimod kan man se den samfundsøkonomiske virkning af, at der er tale om en reel skattebesparelse. Lad os tænke os, at 100.000 af disse 320.000 konti bliver bundet, og at der bliver en skattefri renteindtægt på 6.000 kr. på hver af dem. Så giver det 350 mill. kr.

[Ministeren for skatter og afgifter]

i provenutab, hr. Erhard Jakobsen. Jeg ved ikke, om hr. Erhard Jakobsen synes, det er fornuftigt i situationen. Det er jo ikke et provenutab, som man kan dække ind ved at hente det ud af den blå luft. Det skal altså hentes hjem ved at øge beskatningen for andre indkomstgrupper. Det er nødvendigt, ellers må man operere med et større kasseunderskud.

Jeg har meget svært ved at se, at der i et forslag af denne karakter overhovedet kan ligge et eneste positivt element, vurderet ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt. Tværtimod vil jeg sige, at det også er et uansvarligt forslag, vurderet i forhold til samfundsøkonomien. At det er asocialt, har hr. Hagen Hagensen selv erkendt, men også ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt synes jeg, man skal være fantastisk god til at kigge på tallene for at finde en positiv effekt.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg har ikke spor imod, at ministeren nævner mit navn. Det var bare ikke et argument mod noget af det, jeg har sagt. Det, jeg stadig væk må stå fast ved, er, at i en situation, hvor vi finder det nødvendigt at forhøje momsens med 5 mia kr. for at nedskære befolkningens forbrug – det finder vi altså er nødvendigt, det har ministeren og jeg været med til, det kan andre ikke hæfte for, men det har vi gjort – så var det bedre, om man havde fået folk til frivilligt at opspare 5 mia kr., så vi ikke behøvede at trække de 5 mia kr. hjem. Det er dog almindelig logik.

Ministeren anfører heroverfor en statisk betragtning om, hvor mange opsparingskonti der er. Det er ganske uinteressant. Det interessante ville være, om man kunne give en antydning af, hvor mange flere der ville blive, hvis folk opdagede, at det kunne betale sig at sætte penge i banken. Ikke som nu, hvor de opdager, at når de kommer af med skatter og alt det forskellige, så har de intet ud af at sætte penge i banken. Det er dér, vi mener den store virkning ligger, og det har ministeren slet ikke haft øje for. Det kan ikke undre mig, men måske kan man i udvalget gøre ministeren klogere.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg synes, det er meget rart at få helt klarlagt, hvad det er, vi diskuterer, når vi diskuterer. Hr. Hagen Hagensen kritiserer mit citat. Jeg kan godt gøre det helt ordret.

Der står i bemærkningerne til lovforslaget, side 2, nederst i 1. spalte: »Lovforslaget sigter på at fremme opsparingen hos folk med almindelige indkomster gennem fritagelse af beskatning af renteindtægter på indtil 6.000 kr. ved opsparing på særlige konti.« Og så står der foran, at det er indtil 30.000 kr. Det er derfor, jeg tillod mig at sige, at almindelige indkomster, der kan spare op til 30.000 kr., er nu ikke ret almindelige. Jeg vil godt have sådan en indkomst. Jeg ville ikke have råd til at spare 30.000 kr. op i en sparekasse eller bank.

Jeg vil gerne sammenholde hr. Hagen Hagensen sidste indlæg her med den bemærkning, som venstres ordfører kom med. For venstres ordfører sagde dog ganske ligeud, at det er klart, at de store indkomster lettere kan spare op end de små. Ja, det er klart. Men det er også klart, at med dette forslag, siger man til de store: når I så har sparet op, får I en større fordel. Hvis I den 2. januar, eller hvornår banken nu lukker op, sætter 30.000 kr. ind på en særlig konto, overført fra en anden, så har I det første år renterne fuldstændig skattefrit. Det står jo også i forslaget. Det er klart, at når man ellers skulle betale 70 pct. i skat, så får man en ekstra fordel i sammenligning med den, der kun skal betale 40 pct. Det er klart, at det drejer sig om 30 pct. mere af renterne.

Derefter siger man, at når pengene så trækkes ud, så er de 6.000 første kroner af renterne skattefrie. Det vil sige, at man giver dem med de store indkomster 4.200 kr. i skattelettelse og dem med de små indkomster 2.400 kr. i skattelettelse. Det ligger også i forslaget. Jeg tror ikke, tiden er til, at vi skal begunstige de store indkomster på alle leder og kanter gennem dette forslag. Det er dem, der kan benytte sig af det, for det er dem, der har råd til det. De kan gøre det ved at overføre. Det første år er renterne fuldstændig skattefrie, det står i forslaget, og når man så gør endeligt op, så får de 4.200 kr. Var der en skatteyder med en lille indkomst, der havde kunnet benytte sig af ordningen, ville vedkommende i gunstigste tilfælde kun have fået 2.400 kr.

[Bernhard Baunsgaard]

Det er et asocialt forslag, og så er spørgsmålet, om det overhovedet fremmer opsparingen.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Bernhard Baunsgaard siger, at han ikke har råd til at spare 30.000 kr. op og sætte dem ind i bank eller sparekasse, men der er i hvert tilfælde mange mennesker her i landet, f. eks. i hr. Bernhard Baunsgaards og min aldersklasse, der har en fast ejendom, som vi kan gå ud og låne 30.000 kr. i og få skattefradrag for renten og så sætte beløbet ind. Det vil selvfølgelig blive den almindelige trafik. Man skal jo kun gøre det i 3 år, for så gælder, som hr. Arne Bjerregaard sagde, rotationsprincippet. Derefter kan man blive ved med at lade de samme penge vende tilbage på kontoen. Det er det, de konservatives forslag går ud på, og det er dér, det virkelig kommer til at tælle.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan kun give hr. Glistrup ret. Sådan er forholdet naturligvis i dag, efter at låneløftet er ophævet og man kan gå hen i sin bank, når man har fast ejendom, og låne de 30.000 kr. Det kunne mange gøre, der har hus og fast ejendom. Gennem fradragreglerne ville vi få tilskud fra alle andre til at klare den rente, vi skulle betale i banken, så den ville ikke være tyngende, vel på 6 pct. for én selv. Samtidig ville vi få forørende renten det første år helt skattefrit, og så ville vi oven i købet få 4.200 kr. bagefter. Det er helt korrekt fremstillet af hr. Glistrup.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Det er selvfølgelig voveligt at gå i lag med sådan et par skatteeksperter, men det forekommer dog mig, at man overser en væsentlig ting. Muligheden for at gå hen og hente de 30.000 kr. er vel lige stor, hvad enten man benytter denne binding, eller man ikke benytter den, men køber bil eller alt muligt andet i stedet for. Den mulighed står åben for folk alligevel.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er også derfor, en række af dette folketings medlemmer har været optaget af, om vi dog ikke kan gøre noget ved den fradragret. Det er helt rigtigt, at når bare vi i forvejen er godt nok stille, får vi forørende af de ganske almindelige skatteydere et beløb til betaling af renten. Det er umoralsk.

Ivar Hansen (V):

Hr. Bernhard Baunsgaard kom med nogle bemærkninger om de store indkomster og de små indkomster. Det er jo et begreb, der tit og ofte bruges. Jeg mener, det bruges alt for bredt. Med udtrykket de store indkomster mener man nok de meget store indkomster. Man antyder, at et forslag af den art er et forslag, som de virkelig velbesiddende har mulighed for at udnytte, det er et forslag, som millionærerne her i landet kan bruge, det er til fordel for dem.

Hr. Bernhard Baunsgaard – og ministeren for så vidt også – vil tilsyneladende også helst, hvis man overhovedet vil diskutere et sådant forslag positivt, diskutere det under forudsætning af, at vi får en ændring af vores nugældende rentefradragret. Man kan ikke acceptere, at vi har en rentefradragret, der er et fradrag i indkomsten.

Jeg vil gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at det er jo ikke rigtigt, at det kun er dem med de store indtægter, der har mulighed for at foretage en opsparing. De mange mennesker her i landet, der har eget hus – vi har over 1 million parcelhuse her i landet – præsterer jo daglig en betydelig opsparing i realiteten. Ville det ikke være en god ting, hvis vi kom ud af den trafik, hvor alt for mange mennesker her i landet har købt, før de havde præsteret blot en nogenlunde rimelig opsparing? Tror hr. Bernhard Baunsgaard ikke, at et forslag af denne art ville blive brugt af de mange, der påtænker eksempelvis at købe eget hus eller gå ind i køb af andre goder af en eller anden art? Det tror jeg. Derefter vil påstanden om de store indkomster, synes jeg, have et lidt andet indhold.

Jeg synes, ministeren anskuer dette forslag alt for snævert. Man gør op, at det giver et provenutab, og det vil så omsætte sig i, at man må hæve beskatningen i øvrigt eller acceptere et større kasseunderskud. Den mulighed eksisterede vel også, at man så på større

[Ivar Hansen]

besparelser i stedet for. Men jeg tror, ministeren anskuer virkningerne alt for snævert og ser ganske bort fra de gavnlige samfundsøkonomiske virkninger, som en større privat opsparing i øvrigt ville have.

Flygaard (DR):

Jeg vil gerne sige til den konservative ordfører, hr. Hagen Hagensen, at det er selvfølgelig rigtigt, at i samme omfang som man gennemfører en proportionalbeskatning, så falder nogle af de sociale anker mod et sådant lovforslag væk. Men tilbage bliver, at retsforbundet i det hele taget ikke synes, at man skal give nogen form for fradrag eller tilskud, eller hvad vi nu vil kalde det, til dem, der sparer op. Vi mener, at man derved principielt kommer til at øve en forskelsbehandling, der ud fra et socialt synspunkt ikke er rimelig.

Med udgangspunkt i det foreliggende lovforslag og de oplysninger, skatte- og afgiftsministeren har givet, må jeg også stille mig meget tvivlende over for, hvor stor den reelle meropsparing faktisk bliver efter forslaget. Men jeg vil gerne føje til, at det ikke må tages som udtryk for, at hvis der virkelig blev en meropsparing, så ville retsforbundet være tilhænger af forslaget, for det vil vi ikke under nogen omstændigheder.

Når hr. Erhard Jakobsen siger, at det, man må foretrække, er en privat opsparing fremfor flere skatter, så er jeg for så vidt enig med hr. Erhard Jakobsen. Men det kan jo ikke være ligegyldigt, på hvilken måde en sådan ændring finder sted. Efter det foreliggende lovforslag vil den efter vores opfattelse klart have en social slagside, og det er derfor, vi ikke kan medvirke.

Hagen Hagensen (KF):

Til ministeren har jeg to bemærkninger. Den ene går på ministerens omtale af det provenutab, som han mener der vil blive. Han nævnte, at der var et betragteligt antal indskud i banker på 10.000 kr. og derover; og så beregnede han derefter, forstod jeg, at hvis alle disse flyttede pengene over til en opsparingsfremmekonto, kunne de spare skatten af renter på 6.000 kr. pr. år, når det først var kommet i system, og det ville give et provenutab på 350 mill. kr. Jeg tvivler på, at beregningen kan være rigtig. Hvis det blot

er et beløb på 10.000 kr., der indestår, kan det jo ikke give den effekt i løbet af et år, når først systemet er kommet i gang. Men lad nu det være, tallene kan vi vende tilbage til.

Den anden bemærkning, jeg har til ministeren, drejer sig om hans udtalelse om, at forslaget er asocialt, og at det er erkendt af mig. Det er ikke rigtigt. Jeg har erkendt ligeud, at den store indkomst naturligt har større muligheder for at spare op, end den mindre indkomst har. Men forholdet er dog det, at vi er ikke alle og skal ikke alle være lige her i dette land. Vi har et skattesystem, der er indrettet, som man nu har villet det eller kunnet få det. Der er nogle af os, der godt kunne ønske det anderledes. Men man kan ikke komme og sige af den grund, at noget, der gør, at alle ikke får akkurat det samme, er noget, der har social slagside. Jeg har alle fastslået en kendsgerning, ikke noget som helst andet.

Det kunne naturligvis være interessant at gå ind i en drøftelse med hr. Bernhard Baunsgaard, men da den skal køre på det samme, som den har gjort så mange gange, at den, der har mere i indkomst, får et fradrag på 70 pct., og den, der har mindre, kun får et fradrag på 40 pct., så vil det blive en gentagelse. Jeg skal derfor ikke sige mere om det. Sådan er vores skattesystem, og jeg mener også, det bør være således, indtil vi når videre frem, som vi gerne vil det, og får et proportionalskattesystem, der går helt til tops.

Hr. Bernhard Baunsgaard siger derefter, at det første år bliver renterne af den opsparing, man foretager, helt skattefri. Det er korrekt, at renten ikke bliver skrevet til det første år, men hr. Bernhard Baunsgaard glemmer at fortælle, at det bliver den det andet år, når bindingsperioden er gået til ende og man hæver beløbet. Så får man indtil 6.000 kr. uden at skulle betale skat deraf, men resten skal man betale skat af, når renten hæves. Det er dog en væsentlig forskel.

Jeg tror ikke, jeg skal gøre så mange bemærkninger i øvrigt. Jeg skal kun sige til slut til hr. Flygaard, der var inde på tanken om den proportionale skat, at når han så gerne vil det, så lad os dog prøve på også her at hjælpe lidt til, at vi får en mulighed for, at der kan komme en opsparing i gang i dette land, om end der kan være nogen forskel på

[Hagen Hagensen]

det beløb, man får mulighed for at få i rente-godtgørelse.

Den opsparing, vi har, er for lille. Opsparing har betydning for samfundet og dets trivsel og dermed for hver enkelt af os. Jeg henstiller stadig væk, at vi søger at komme igennem med dette.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

I denne debat har hr. Erhard Jakobsens sædvanlige tankens klarhed og stringens svigtet ham i det mindste et par gange. For det første når han siger, at de hundredtusindvis af parcelhusejere, som kan låne 90.000 kr. i deres ejendom – det er jo det beløb, man har brug for efter dette lovforslag – også kunne låne dem og så gå hen og bruge dem privat, f. eks. svælge i hummer og champagne eller bilkøb, eller hvad det nu var, hr. Erhard Jakobsen var inde på. Ja, det kan de, men så bliver virkningerne bare nogle helt andre, nemlig at de skal tilbagebetale de 90.000 kr., og de skal skaffe penge til at betale renten med. Men hvis de i stedet for kan gå hen og sætte de 90.000 kr. ind i 3 år på de konservatives bankkonti – og altså oppebære renten skattefrit – og så tilbagebetale lånet på de 90.000 kr., når de til sin tid hæver bankkontoen, så er der en helt, helt anden fordel. Så kommer de ikke til at krympe sig på samme måde, som hvis de i stedet for bruger pengene til et stort forbrug.

Det andet sted, hvor hr. Erhard Jakobsen var inde på et grundlæggende synspunkt, var, da han sagde, at da hans parti i juni var med til at stemme for at forhøje beskatningen – momsens, var det jo især – med disse 5 mia kr., så havde det været rarere, hvis bare folk ville have sparet disse 5 mia kr. ekstra op. Er hr. Erhard Jakobsen ikke klar over, at de offentlige udgifter, som hans parti er det ene af de 4 partier, som først og fremmest er bærere af i øjeblikket, er så enormt store efterhånden, at staten i allerhøjeste grad har brug for at få disse 5 mia kr. i kassen? Ellers skulle finansministeren ikke til næste år ud at låne 51 mia kr., men ud at låne 56 mia kr. Det er et beløb, som, bevares, i første omgang bare lånes, men som i næste omgang skal tilbagebetales med renter og afdrag, som kun kan komme ved, at man yderligere øger skatterne.

Når man vil føre en udgiftspolitik som den, hr. Erhard Jakobsen står for, så er det ikke nok at sige til borgerne: I skal spare 5 mia kr. op. Så må man sige til dem: I må betale 5 mia kr. ekstra i en eller anden skat eller afgift – altså i dette tilfælde i form af en moms. Derfor er ikke ét fedt, om man går ind for det ene eller det andet.

Den røde lampe forbyder mig at påpege andre eksempler på, at hr. Erhard Jakobsen i dag har fået det gale ben ud af sengen.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Først til den konservative ordfører, hr. Hagen Hagensen. I § 2 står der udtrykkelig, at renterne for det første år betragtes som indskud. Det har hidtil ikke været et led i dansk skattepolitik at beskatte indskud ved udtræk, men det er måske noget nyt. Ellers må man skrive det noget tydeligere, hvis man ikke mener det.

Venstres ordfører spurgte mig, om jeg ikke troede, at det ville være gavnligt, om folk, der ønskede eget hus, sparede mere op til det. Jo, det tror jeg bestemt. Det var derfor, det radikale venstre sammen med venstre, konservative, socialdemokrater og, hvis jeg ikke husker galt, SF og flere andre gennemførte den særlige boligopsparing. Den har vi til det. Derfor skal vi ikke have dette konservative forslag, der er alt for urimeligt asocialt og usolidarisk.

(Kort bemærkning).

Flygaard (DR):

Jeg vil gerne sige til hr. Hagen Hagensen, at jeg finder ikke, at spørgsmålet, om vi skal have en proportional beskatning, har en naturlig samhörighed med spørgsmålet, om man skal give skattelettelser under en eller anden form til opsparingsfremmende foranstaltninger.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Fordi hr. Glistrup ikke fuldt ud har fattet, hvad det var, jeg sagde, behøver han jo ikke at tillægge mig ansvaret for det. Jeg interesserer mig mindre for selve den bogholderimæssige betragtning, om staten får nøjagtig lige så meget ind, som den giver ud. Det, der

[Erhard Jakobsen]

interesserer mig, er landets hovedproblem, nemlig at få nedbragt valutaunderskuddet. For at løse det er det aldeles nødvendigt, at befolkningen nedskærer sit forbrug, og det er i den forbindelse, jeg siger, at det er grumme vigtigt, om man kunne få den til frivilligt at gøre det ved en belønning som den, der her er foreslået – eller en, som vi har foreslået – i stedet for at man skal tvinge den. Det var det, der var min tankegang.

Jeg tillægger det ikke samme betydning som regeringen – og som også andre i oppositionen gør – at der er balance. Jeg mener godt, at man uden at udstede statsobligationer kunne tillade sig at have et underskud, når man blot ikke havde det store valutaunderskud. Valutaunderskuddet er for mig det væsentlige, og det er dér, jeg mener dette forslag kunne yde et væsentligt bidrag.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Det er bl.a. hr. Ivar Hansens bemærkning, som kalder mig frem igen, for jeg vil ikke have, det skal stå sådan, at jeg under alle omstændigheder vil afvise forslag, som i givet fald kunne have en reel positiv effekt på opsparingen. Jeg har selvfølgelig den opfattelse, som flere andre har givet udtryk for, at hvis man var i stand til reelt at fremme opsparingen, så er der samfundsøkonomisk noget værdifuldt heri.

På det principielle plan er der heller ingen uenighed mellem hr. Erhard Jakobsen og mig, men når man går ned i det konkrete lovforslag, som det her drejer sig om, så er det på ingen måde sandsynliggjort, at det vil fremme opsparingen. Jeg vil snarere sige tværtimod. Jeg synes, der er kommet mange og meget stærke argumenter frem, som netop understreger, at det er det, der reelt vil blive tale om. Det var den ene ting, jeg gerne ville sige.

Den anden ting, jeg gerne vil sige, er faktisk også henvendt til hr. Erhard Jakobsen. Man kan i hvert fald klart sige, at der er et åbenbart provenutab forbundet med dette lovforslag. Derefter kan man begynde at gøre sig nogle overvejelser om, hvad den rent samfundsøkonomiske virkning af lovforslaget vil blive. Jeg tror, forslaget reelt er samfundsøkonomisk skadeligt, bl.a. fordi det vil opfordre til nogle transaktioner af den karakter, som bl.a. hr. Glistrup har beskrevet, og at

der for staten som helhed vil være et reelt provenutab. På den baggrund fremtræder lovforslaget for mig som samfundsøkonomisk skadeligt. Her ser jeg helt bort fra dets asociale karakter, som jeg selvfølgelig også mener er til stede, og som for mig alene ville være begrundelse for at afvise det. Men i den sammenhæng, vi diskuterer her, mener jeg det er vigtigt at få slået fast, at forslaget reelt er samfundsøkonomisk skadeligt.

Glistrup (FP):

Hr. Erhard Jakobsen og fremskridtspartiet er enige om, at der ikke behøver at være balance mellem statens udgifter og indtægter, og at man ikke behøver for en eventuel manko at udstede statsobligationer, hvis man finder sig i en situation, hvor betalingsbalanceforholdet til udlandet ikke er afskrækkende eller bliver afskrækkende ved det underskud, der er.

Men vi lever desværre i en situation, hvor hr. Erhard Jakobsen og fremskridtspartiet sikkert er enige om, at udlandsgælden er afskrækkende og ikke tåler yderligere forøgelse, hvorfor staten simpelt hen er nødt til, når man fører en udgiftspolitik som den, der føres i dette land i øjeblikket, at udstede disse obligationer med de forfærdelige virkninger, det får på længere sigt, når obligationsudstedelsen får et så stort omfang. Derfor er det ikke rigtigt, at en opsparing efter det foreliggende lovforslag på nogen som helst måde vil kunne remplacere, at man med den førte udgiftspolitik må regne med, at vi, inden 1980'erne er gået til ende, har en momsprocent omkring de 100 eller 200 – hvor høj den nu bliver.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Først til hr. Bernhard Baunsgaard. Der er alene tale om en skattefrihed for indtil 6.000 kr. Hvis hr. Bernhard Baunsgaard læser § 4, stk. 2, i lovforslaget, vil det stå ham klart, at det er renter, der tilskrives efter udløbet af indkomståret, man giver indtil 6.000 kr. i skattefrihed for.

Skatteministerens opfattelse, at forslaget er samfundsøkonomisk skadeligt, kan jeg selv sagt ikke dele. Skatteministeren taler om provenutab, og det er da muligt, man vil anskue det ud fra den synsvinkel. Jeg taler om det

[Hagen Hagensen]

væsentlige i at få fremmet opsparingen. Så kan man stille de to ting over for hinanden. Det, der er væsentligt i denne forbindelse i disse år, er, at vi får skabt grundlaget for, at der kan blive sat mere i gang, så vi kan komme videre i erhvervslivet, og det, der anses for allervæsentligst i denne forbindelse for os, er bindingen af de penge, der er tale om her. Om der så i nogen grad sker en overflytning fra den ene til den anden konto, det tror jeg ikke spiller nogen større rolle, for forholdet er, at man binder dem, man afskærer sig fra forbrug.

Tanken, der har været fremme om, at man skulle gå ud og låne penge i sit hus til de betragtelige renter og med det eventuelle kurstab, der følger deraf, for derefter at lave en opsparingsfremmekonto, synes jeg ikke det er værd at ofre et ord mere på, for det bliver ikke tilfældet.

Jeg håber stadig væk på, at vi kan komme i gang med det her. Det vil betyde noget for os alle.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Der er anmodet om yderligere en kort bemærkning. Jeg beder om, at man holder sig fuldstændig inden for lovforslagets ramme.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal kun konstatere, at der i § 2 i det konservative forslag står, at renter i det første år betragtes som indskud, og indskud plejer ikke at blive beskattet ved udtræk. Hr. Hagen Hagensen gør opmærksom på, at der i § 4 står, at alt, hvad der tilskrives som renter efter udløbet af året, bliver betragtet som renter, men det er noget andet. Det var nu rart, når det drejer sig om en genfremstættelse, at man klargjorde paragrafferne, så der ikke var mulighed for sammenstød. Det er der her.

Må jeg sige med hensyn til dette med at gå hen og låne på huset: man går da hen i banken. Der er ikke noget kurstab.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

De penge, man låner i banken, er nu nok til en højere rente end den, man kan opnå

ved at binde dem her. Dermed ikke mere om dette.

Ud over dette skal jeg blot sige, at der står i lovforslagets § 2, stk. 1:

»Tilskrevne, ikke hævdede renter i dette indkomstår (indskudsåret) betragtes som indskud.«

Og så står der i § 4, stk. 2:

»Renter, der tilskrives efter udløbet af indskudsåret, medregnes først i den skattepligtige indkomst i ophævelsesåret og alene med det beløb, hvormed renterne overstiger 6.000 kr.«

Herefter tror jeg, at også hr. Bernhard Baunsgaard har forstået det.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Hagen Hagensen har sikkert ret i, at man ikke kan lave nogen filantropibank. Man skal sikkert betale 21 pct., når man går hen og låber i banken, og det vil altså sige reelt, at man selv skal betale en 7-8 pct. Hvis man så siger til den samme bank: nu skyder jeg mine 30.000 kr. ind i jeres bank, så er der mange bankdirektører, der gerne vil have sådan et indskud, hvor pengene står så ganske sikkert, og give f.eks. 15 pct. i rente for det, som man altså får skattefrit. Det vil med andre ord sige, at denne lille historie bevirker, at man reelt betaler 7 pct. i rente selv og får 15 pct. i rente. Der er ikke nogen som helst opsparing, der er fremmet. Det er der i hvert fald en halv million grundejere eller parcelhusejere der vil kunne gennemføre i Danmark, hvis vi gennemførte det socialdemokratiske ... (*Muntherhed*) – undskyld, det virker socialdemokratisk – det konservative forslag, som er til behandling her. Det kan bare ikke være rimeligt, at vi yderligere skal forringe statens finanser på det grundlag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør

indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om vurdering af landets faste ejendomme. (Ensartet vurdering af parcelhusgrunde).

[Af Rahbæk Møller (SF) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 38. Fremsat 17/10 80).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Lad mig sige straks, at jeg kan ikke lide dette lovforslag. Det kan jeg ikke af to grunde. For det første, fordi det åbenbart lægger op til at skabe forvirring omkring vores vurderingslov og vores vurderingssystemer, altså bidrager til at skabe tvivl om, hvad der egentlig er hovedelementet i vores vurderingslov, og hvad der skal være grundlaget for vores vurderingsmyndigheder.

For det andet lægger lovforslaget op til den rene og skæreste manipulation. I virkeligheden siger man, at de mindre grunde her i landet skal vurderes under handelsprisen, mens de store grunde her i landet skal vurderes over handelsprisen. Måske fordi SF har den opfattelse, at mindre grunde er sociale og store grunde er asociale. Jeg ved ikke, om det er det, der er grundlaget for synspunkterne, men lovforslaget virker helt besynderligt på mig.

I øvrigt kan jeg sige til hr. Rahbæk Møller, at en undersøgelse, der er foretaget af statsskattedirektoratet, har vist, at grunde, der ejes af personer på 65 år eller derover, gennemgående er henimod 50 pct. større end grunde, der tilhører yngre aldersgrupper. Jeg ved ikke, om det kan gøre indtryk på hr. Rahbæk Møller og få hr. Rahbæk Møller til at sige, at hans eget forslag faktisk også i så henseende er uhensigtsmæssigt.

I øvrigt skal jeg kun sige, at en gennemførelse af lovforslaget i den foreslåede form rejser en lang række problemer. Jeg må afvise forslaget.

Ervin Jensen (S):

Da mit partis ordfører, hr. Egon Jensen, ikke kan være til stede i salen, skal jeg på hans vegne fremføre vores synspunkt på det foreliggende lovforslag.

SFs forslag går som nævnt af ministeren ud på, at alle grunde uden hensyn til størrelsen skal ansættes til samme kvadratmeterpris, når det drejer sig om en- og tofamilieshuse. Det skyldes, at ligningsrådet, både det gamle og det nuværende, har besluttet, at man skal anvende det såkaldte byggeretsprincip for at gøre vurderingen mere ensartet og rigtig landet over. Byggeretsværdien defineres som halvdelen af værdien af en normalgrund på 800 m², og det betyder, at mindre grunde, der handles til højere priser, vil få en forholdsmæssigt højere vurdering. Hidtil har de været vurderet for lavt. Byggeretsprincippet er i og for sig ikke nyt, idet det har været anvendt i en række vurderingskredse landet over.

Lad det være slået fast, at vurderingsloven hverken er en sociallov eller en skattelov, men derimod en lov, der skal sikre, at landets grunde vurderes til den værdi, de har i handel ogandel i ubebygget stand. SF anfører, at dette vil være socialt urimeligt. Nu er der altså ikke nogen naturlov, der siger, at dårligt stillede bor på små grunde og de bedre stillede på store. Man kan bare tænke på rækkehusene i millionklassen i Københavns omegn og andre steder. Omvendt er der mange med almindelige indkomster, som har en stor grund, som kun kan anvendes til ét parcelhus.

I ligningsrådets vedtagelse er det også slået fast, at oplagt urimelige ansættelser skal reguleres af vurderingsrådene, at små grunde, som ikke kan bebygges med et normalt hus, vil få et nedslag pr. m² for det antal kvadratmeter, der mangler, og at små grunde, som efter en brand eller nedrivning ikke kan anvendes til opførelse af et egnet hus, skal sættes meget lavt eller måske til 0 kr.

Små og mindre grunde handles til højere priser pr. m² end store grunde, og det ville være helt i strid med vurderingsloven, hvis man ikke skal vurdere efter grundens værdi. Det sker allerede mange steder i landet, og hensigten er altså at gøre vurderingen mere ensartet.

Beskatningen fastsættes ikke af vurderingsrådet, men derimod af stat, amt og kommuner. SFs lovforslag ville ikke betyde større